

**3. Srečanje pesnikov, kritikov in prevajalcev
poezije
5. – 8. JULIJ 2006**

Prevodi v hrvaški jezik
Prevedeno na hrvatski jezik

© Josip Osti: josip.osti@guest.arnes.si
© Edo Fičor: edo.ficor@cro.egmont.com
© Branko Čegec: branko.cegec@meandar.hr

Primož Čučnik.....	4
Prva pesem	5
Prva pjesma.....	6
Prva pjesma.....	7
Prva pjesma.....	8
Trenutne odločitve	9
Trenutne odluke.....	10
U tom slučaju.....	12
U tom slučaju.....	13
Peter Kolšek.....	15
Maj	16
Svibanj.....	17
Svibanj.....	18
Maj.....	19
Smrt	20
Smrt.....	21
Smrt.....	22
Blaž Lukan.....	24
Neslišnost	25
Nečujnost.....	26
Nečujnost.....	27
Nečujnost.....	28
Slika na riževem papirju	29
Slika na rižinom papiru.....	30
Orfej in evridika	31
Orfej i euridika.....	32
Orfej i euridika.....	33
Brane Mozetič.....	35
VPRAŠANJE, KAKO BI SE VSE SKUPAJ ZASUKALO Z MANO, KO	36
PITANJE JE KAKO BI SE SVE SKUPA ODVIJALO SA MNOM DA.....	37
PITANJE JE, KAKO BI SE SVE SKUPA ODVIJALO SA MNOM DA.....	38
SPET SEDIM NA TEJ POSTELJI. STRANICE SO	39
OPET SJEDIM NA OVOM KREKETU. STRANICE SU.....	40
MOJI FANTJE SO MOJI PSI. DELAJO SE NEUMNE	41
MOJI DEČKI SU MOJI PSI. PRAVE SE GLUPI.....	42
PREGANJAJO ME SLIKE IZ OTROŠTVA. PO-	43
PROGONE ME SLIKE IZ DJETINJSTVA. DA-.....	44
PROGONE ME SLIKE IZ DJETINJSTVA. DA-.....	45
PROGONE ME SLIKE IZ DJETINJSTVA.....	46
Aleš Mustar.....	48
Depresija	49
Depresija.....	51
Depresija.....	53
Randolska	55
Randolska.....	56

Pri rdeči kači	57
Pri crvenoj guji	58
Kod crvene zmije	59
Kod crvene zmije	60
Marcello Potocco:	62
duchesse anne	63
duchesse anne	64
duchesse anne	65
duchesse anne	66
hvalnica možu	67
pohvala jednom čovjeku.....	68
pesem o zobu	69
pjesma o zobu	70
pjesma o zobu	71
Ivo Svetina:	73
Opazovanje psa	74
Promatranje psa	77
Promatranje psa	78
Posmatranje psa.....	81
Aleš Šteger:	84
Maček	85
Mačak	86
Mačak	87
Klobuk	88
Šešir	89
Šešir	90
Šešir	91
Sveča	92
Svijeća	93
Svijeća	94
Maja Vidmar	96
Izak	97
Izak	98
Isak	99
Hiša	100
Kuća	101
Kuća	102
Kuća	103
Pomarančina molitev	104
Molitva naranče.....	105
Narančina molitva	106

Primož Čučnik

Iz zbirke/*Baza Nova okna (2005)*

Prva pesem

Prva pesem govori o starem načinu življenja. Kako so bile stvari postavljene v začetku in kako se je vedelo, kje naj bi se končale, ali v obrisih ponovno začele

z znanimi čustvi. A potem prične kukavica biti večje ure, in trava rase višje in rože cvetijo lepše in popoldanski sprehajalci se zazirajo v prezrte barve.

Sneg je še bel, ampak bolj čist in jasen, nebo nad strešniki še modro, ampak modro v zlatosti odličnega opoldneva, in pesem še vedno odmevna

v svojem zimzelenem tonu. Zvezde pogledujejo proti nam kot presenečeni znanci, srečani spet po tisoč letih, in knjiga še po tisoč letih trdi svoje

in posebna reka se je splazila med bleščeče kamne, obrušene od stare rečnosti in pravih oblik, kot trpežna srca posejanih po dnu njenega rokava.

Ni kak mesec, ki bi se ga dalo imenovati, ali leto, za katero bi se vedelo, kdaj se je začelo, so le v uho se zlivajoči zvoki hipov, ko se ne ve za čas, kot da

bi bil ves čas preteklost, tvoj izvorni greh je zakopan še v spanju in iz praznih žepov še lahko potegneš prvo pesem, ki te ponese tja. A zdaj je jasna in razločna,

le njen refren, ki si ga enkrat znal na pamet, se spreminja, da nikoli ne ujameš besed.

Prva pjesma

Prva pjesma govori o drevnom načinu života. Kako su stvari bile postavljene na početku i kako se znalo gdje bi trebale okončati ili u obrisima ponovno započeti

s poznatim čuvstvima. A potom kukavica počne izbijati veće ure, i trava raste više i cvijeće cvate ljepše i popodnevi šetači zagledavaju se u propuštene boje.

Snijeg je još bijel, ali čišći i jasniji, nebo nad crijepovima još modro, ali modro u zlatosti odličnoga podneva, i pjesma još uvijek odjekuje

u svom zimzelenom tonu. Zvijezde pogledavaju prema nama kao iznenađeni znanci, susretnuti opet nakon tisuću godina, a knjiga i nakon tisuću godina tvrdi svoje

i posebna rijeka se protekla između blještavog kamenja, izbrušenog od starog rječnog toka i pravilnih oblika, poput srca što pate posijana po dnu njezina rukavaca.

Nije neki mjesec, kojega bi se moglo imenovati, ili godina, za koju bi se znalo kada je počela, nego se u uho ulijevaju zvuci trenutaka, kada se ne zna za vrijeme, kao da

je svo vrijeme bila prošlost, tvoj istočni grijeh zakopan je još u snu i iz praznih džepova možeš izvući prvu pjesmu, koja će te odnijeti tamo. Sada je jasna i razlučiva,

tek njezin refren, koji si jednom znao napamet, mijenja se, da nikada ne uloviš riječi.

Prevod/Preveo Branko Čegec

Prva pjesma

Prva pjesma govori o starom načinu života. Kako su stvari bile postavljene na početku i kako se znalo gdje bi trebale završiti, ili u obrisima ponovno početi

s poznatim osjećajima. A tada kukavica stane otkucavati veće sate, i trava raste više i cvijeće cvjeta ljepše i popodnevnim šetačima pogled se zaustavlja na promaklim bojama.

Snijeg je još bijel, ali čišći je i jasniji, nebo nad crjepovima još je plavo, ali plavo u zlatosti odličnog podneva, i pjesma i dalje odzvanja

svojim zimzelenim tonom. Zvijezde pogledavaju prema nama kao iznenađeni znanci u ponovnom susretu nakon tisuću godina, a knjiga i poslije tisuću godina tvrdi svoje

i posebna rijeka došuljala se među blistavo kamenje, izbrušeno od stare riječnosti i pravih oblika, poput otpornih srca rasutih po dnu njezina rukavca.

Nije neki mjesec, koji bi se mogao imenovati ili godine za koju bi se znalo kada je započela, samo su zvuci trenutaka što se slijevaju u uho, kada se ne zna za vrijeme, kao da je

sve vrijeme bilo prošlost, tvoj istočni grijeh zakopan je još u snu i iz praznih džepova još možeš izvući prvu pjesmu koja će te tamo ponijeti. A sada je jasna i razgovijetna,

samo joj se refren, koji si jednom znao napamet, mijenja, zato nikad ne pamtiš riječi.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Prva pjesma

Prva pjesma govori o starom načinu
života. Kako su stajale stvari
u početku i kako se znalo gdje će
završiti ili u obrisima ponovno početi

s poznatim osjećajima. A onda počne
kukavica otkucavati veče sate, i trava raste
više i cvijeće cvjeta ljepše i poslijepodnevni
šetači se zagledaju u previđene boje.

Snijeg je još bijel, ali čistiji
i jasniji, nebo iznad crjepova još plavo,
ali plavo u zlatu izvrsnog
podneva, i pjesma što još uvijek odjekuje

u svom zimzelenom tonu. Zvijezde
pogledaju prema nama kao iznenađeni
znanci, susrevši se opet poslije sto godina,
i knjiga još poslije tisuću godina tvrdi svoje

i posebna rijeka je dopuzala među
blještavo kamenje, izbrušeno starim
tokom i pravilnih oblika, poput izdržljivih
srca posijanih po dnu njenog rukavca.

Nije neki mjesec, kojem bi se dalo dati ime,
ili godina, za koju bi se znalo, kad je
otpočela, samo su zvuci trenutaka, koji se
ulijevaju u uho, dok se ne zna za vrijeme, kao da bi

bilo sve vrijeme prošlost, tvoj prvotni grijeh
zakopan je još u snu i iz praznih
džepova možeš izvući prvu pjesmu,
koja te odnese tamo. Ali sad je jasna i razgovjetna,

samo njen refren, koji si znao napamet,
mijenja se, tako da nikad ne uhvatiš riječi.

Prevod/Preveo Josip Osti

Trenutne odločitve

Otrok v zgornjem nadstropju joka.
Ravnokar sem si sušil lase. Poslušam Ryoanji
za štiri soliste in orkester. Vse moje izkušnje
grejo naravnost v literaturo.

Nikoli nisem imel drsalk.
Na rolerjih se ne znam ustavljati.
Tudi kar premišljevanje naredi
za ne ravno stabilno drsajočega,
gre naravnost v literaturo. Videti
in misliti stvari, imeti stališča,
jesti kosila in piti kave,
se pogovarjati in ljubiti, zaljubljeni,
pozabljati, delati korake naprej
in nazaj, vleči na ušesa in tipati,
spreminjati, to je šele izziv.
Predvsem zorne kote ali tlorise,
pod katerimi se vidimo.

Saj ti jeziki, ki prihajajo iz večih ust,
so en jezik. Pravkar sem govoril po telefonu.
Vsa moja domišljija in kar se je zares zgodilo
in kar bi se lahko, gre naravnost v literaturo.
Slišim glas in ga zapišem kot svojega.
To je kot petje v zboru.
Ljudje se lahko dotikamo,
delamo napake ali se ne menimo eden za druge.
Čas je določen sodnik,
a lahko se naredimo, da ni tega otroka.
"Nimam časa," pravimo, a kaj s tem mislimo?
Pomeni so različni in oživljajo pogovore.
Največje zlo je mrtev pomen.

Tako lahko sonce vzide in se okoplje
v jutru, tudi če je sivo dopoldne.
To pišem zgoraj gol. Ryoanji se je odvrtil.
Veter poskrbi za to, da se zadršaš
in izgubiš, vendar ves čas ve,
kje si. Ko bo konec glasbe,
prosim, prižgite luči.

Trenutne odluke

Dijete na gornjem katu plače.
Upravo sam sušio kosu. Slušam Ryoanji
za četiri solista i orkestar. Sva moja iskustva
idu direktno u književnost.

Nikad nisam imao klizaljke.
Na rolama se ne znam zaustavljati.
I ono što razmišljanje čini
ne baš stabilnom klizaču
ide direktno u književnost. Vidjeti
i misliti stvari, imati stavove,
ručati i piti kavu,
razgovarati i voljeti, zaljubljavati se,
zaboravljati, koraknuti naprijed
i natrag, prislušivati i pipati,
mijenjati, to je pravi izazov.
Najprije zorne kutove ili tlocrte
pod kojima se vidimo.

Jer ti jezici, koji dolaze iz mnogih usta,
jezik su jedan. Upravo sam govorio na telefonu.
Sva moja mašta i ono što se zaista dogodilo
i što se moglo dogoditi, sve to ide direktno u književnost.
Čujem glas i zapišem ga kao svojeg.
To je kao pjevanje u zboru.
Mi, ljudi, možemo se dodirivati,
griješiti ili se ne obazirati jedni na druge.
Vrijeme je nekakav sudac,
a mi se možemo pretvarati da nema tog djeteta.

"Nemam vremena", kažemo, a što time mislimo?
Značenja su različita i oživljavaju razgovore.
Najveće zlo je mrtvo značenje.

Tako sunce može izaći i okupati
se u jutru i kad je prijepodne sivo.
To pišem gol do pojasa. Ryoanji se odvrtio.
Vjetar se pobrine da klizneš
i izgubiš se, ali cijelo vrijeme zna
gdje si. Kada glazba bude prestala,
molim vas, upalite svjetla.

Prevod/Preveo Edo Fičor

V tem primeru

sem prepričan, da moraš povsem
zaupati domišljiji in stezicam,
ki jih na brezpotjih ubere jezik.
On bi lahko vedel – vsekakor
pametnejši od nas, mogoče edina opora.
Ko greš skozi puščavo, rabiš vodo
in rezervne dele za motor džipa.
Vzemi torej vse, kar je v tem slovarju
in tudi česar ni. Lahko ti pride prav.
Tudi pozneje, tudi ko te ne bo več –
prividi utrinkov nad sipinami
in zvezde bodo sijale.

U tom slučaju

sam siguran da moraš u cijelosti
vjerovati mašti i stazicama
koje u bespućima odabire jezik.
On bi mogao znati – svakako
pametniji od nas, možda jedini oslonac.
Kad prolaziš pustinjom, trebaš vodu
i rezervne dijelove za motor džipa.
Uzmi, dakle, sve čega u ovom rječniku
ima, pa i ono čega nema. Može ti dobro doći.
I kasnije, kad te više ne bude –
prividi padalica nad dinama
i zvijezde će sjati.

Prevod/Preveo Branko Čegec

U tom slučaju

Uvjeren sam da moraš imati
potpuno povjerenje u maštu i puteljke
koje u bespuću izabere jezik.
On bi mogao znati – svakako
pametniji od nas, moguće jedino uporište.
Kad ideš kroz pustinju, trebaju ti voda
i rezervni dijelovi za motor džipa.
Uzmi, dakle, sve što je u tom rječniku,
a i ono čega nema. Može ti dobro doći.
I kasnije, i kad te ne bude više –
sijat će prividi zvijezda padalica iznad dina
i zvijezde.

Prevod/Preveo Josip Osti

Peter Kolšek

Iz zbirke/Baza Nikoli več (2005)

Maj

Spet zaljubljeni polegajo ob reki
kakor starodavne živali ob Evfratu in Nilu,
kjer so se brezskrbne pasle do dneva daritve.
Tiščijo se drug k drugemu, glave si polagajo
v mednožja in se delajo, da spijo.
Ali pa krivijo roke v nebo,
kakor bi hoteli tja odložiti neporabljene kose sreče,
ki so zdaj odveč, a pridejo še zagotovo prav.
Po reki se počasi prevažajo oblaki.
Če se zaletijo v krošnje, poletijo ptiči na drugo stran.

Popotnik, ki že dolgo prečka reko, kjer je most,
gleda z njega to prastaro obrežno sliko.
Je prizor njegov? Ga je že zdavnaj uslikal
in odstavil? Je samo spomin, s katerim nima nič,
a ga je nekoč po pomoti in nesreči shranil?
Ali pa je to tista slika, kjer bi moral biti zraven,
pa je vse zamudil, in je šele danes
dovolj visoko zrasel čas, da lahko gleda jo od daleč?

Svibanj

Opet su zaljubljenici poredili uz rijeku
kao starodrevne životinje uz Eufrat i Nil,
gdje su bezbrižno pasle do dana žrtvovanja.
Stiskaju se jedno uz drugo, glave si polažu
u međunožja i prave se da spavaju.
Ili, pak, savijaju ruke u nebo
kao da bi tamo željeli odložiti nerabljene komadiće sreće,
koji su sada suvišni, a sigurno će doći još.
Rijekom se polako prevoze oblaci.
Zalete li se u krošnje, ptiči polete na drugu stranu.

Putnik, što već dugo prelazi rijeku preko mosta,
s njega gleda tu prastaru obalnu sliku.
Je li prizor njegov? Je li ga već odavno uslikao
i ostavio? Je li samo sjećanje, s kojim nema ništa,
je li ga nekoć, zbunjen, na nesreću, pospremio?
Ili je to ona slika, na kojoj bi i on morao biti,
ali je na sve zakasnio, a tek je danas
vrijeme naraslo dovoljno visoko, da je može gledati izdaleka?

Prevod/Preveo Branko Ćeđec

Svibanj

Opet zaljubljeni liježu pokraj rijeke
kao drevne životinje uz Eufrat i Nil,
gdje su bezbrižno pasle do dana darivanja.
Stišću se jedni k drugima, glave polože
u međunožja i pretvaraju se da spavaju.
Ili pružaju ruke prema nebu,
kao da tamo žele odložiti neiskorištene komade sreće
koji sad suvišni su, no još mogu dobro doći.
Rijekom se polako voze oblaci.
Zalete li se u krošnje, ptice odlete na drugu stranu.

Putnik već dugo prelazi rijeku, tu gdje je most,
i gleda s njega tu prastaru obalnu sliku.
Je li taj prizor njegov? Je li ga već davno prije snimio
i odložio? Je li samo spomen s kojim nema ništa,
a nekoć ga zabunom na nesreću pohranio?
Ili je to ona slika na kojoj bi morao biti i on,
ali je sve zakasnio i tek danas je vrijeme
naraslo dovoljno visoko, da je može gledati izdaleka?

Prevod/Preveo Edo Fičor

Maj

Ponovno zaljubljenici liježu pored rijeke
poput starodrevnih životinja kraj Eufrata i Nila,
gdje su bezbrižno pasle do dana darovanja.
Stišću se jedno uz drugo, glave polažu
među noge i prave sa da spavaju.
Ili, pak, dižu ruke k nebu,
kao da bi hjeli tamo ostaviti neupotrijebljene komade sreće,
koji su sad suvišni, a koji će zasigurno još dobro doći.
Po rijeci se sporo prevoze oblaci.
Udare li u krošnje, ptice polete na drugu stranu.

Putnik, koji već dugo prelazi rijeku, preko mosta,
s njega gleda tu prastaru obalnu sliku.
Je li prizor njegov? Je li ga već davno uslikao
i sklonio? Je li samo uspomena, s kojom nema ništa,
ali ju je nekada, greškom i na nesreću, pohranio?
Ili je to, pak, ona slika, u kojoj bi i on morao biti,
ali je sve zakasnio i tek danas je
dovoljno visoko poraslo vrijeme, da je gleda izdaleka?

Prevod/Preveo Josip Osti

Smrt

Predstavljam si, da se bo pripeljala s tramvajem;
to je imeniten prevoz, ki sem ga bil premalo deležen.
Predstavljam si, da bo sedela v ponošenem plašču,
sama v celem vagonu, ki ni več v prometu.
Jasno, nič ne bo rekla, samo utrujeno pokimala,
ko bom vstopil in sedel v dostojno razdaljo;
ne vem še: je večje spoštovanje ali strah.
Na sebi bom imel zeleno flanelasto srajco
(spomin na očeta), v naročju neprebrano knjigo.
Vse nedokončanosti bodo prenehale tiščati.
Na zadnji postaji - stara zapuščena gmajna
iz otroštva - izstopiva. Obotavljivo slečem srajco,
ona nekaj odsotno mrmra, kot da je pozabila,
zakaj je tukaj, nato znova sede v vagon in se vrne
med luči. Pri meni pa je tema, suha smrdljiva trava
in s katranom premazani električni drogovi
iz prvih povojnih let. Zdi se mi, da nisem mrtev,
čeprav si še teže predstavljam, da sem živ.
Premišljudem, ali sem zaprl knjigo. Premišljudem:
minljivost in večnost sta edini obstojni par.

Smrt

Zamišljam da će se dovesti tramvajem;
to je sjajan prijevoz koji sam premalo koristio.
Zamišljam da će sjediti u iznošenom kaputu,
sama u čitavom vagonu koji više nije u prometu.
Naravno, ništa neće reći, samo umorno kimnuti glavom
kad budem ušao i sjeo na pristojnoj udaljenosti;
još ne znam: je li veće poštovanje ili strah.
Na sebi ću imati zelenu košulju od flanela
(uspomena na oca), u krilu nepročitanu knjigu.
Sve nedovršeno prestat će me pritiskati.
Na zadnjoj postaji – stara zapuštena livada
iz djetinjstva – silazimo. Neodlučno svučem košulju,
ona nešto odsutno mrmlja, kao da je zaboravila
zašto je tu, potom opet sjedne u vagon i vrati se
među svjetla. Kod mene, pak, mrak, suha smrdljiva trava
i katranom premazani električni stupovi
iz prvih poratnih godina. Čini mi se da nisam mrtav,
iako još teže mogu zamisliti da sam živ.
Razmišljam jesam li zatvorio knjigu. Razmišljam:
prolaznost i vječnost jedini su postojani par.

Prevod/Preveo Branko Ćegec

Smrt

Zamišljam kako će doći tramvajem;
to je odličan prevoz, koji sam premalo upotrebljavao.
Zamišljam kako će sjedjeti u iznošenom kaputu,
sama u cijelom vagonu, koji nije više u prometu.
Jasno, ništa neće reći, samo će umorno kimnuti,
kad uđe i sjedne na dovoljnu udaljenost;
još ne znam: je li veće poštovanje ili strah.
Na sebi ću imati zelenu flanelnu košulju
(uspomena na oca), u krilu nepročitanu knjigu.
Sve će nedovršenosti prestati pritiskati.
Na posljednjoj stanici – stara napuštena ledina
iz djetinjstva – izađemo. Skanjivajući se skinem košulju,
ona nešto odsutno mrmlja, kao da je zaboravila
zašto je tu, onda ponovno sjedne u vagon i vrati se
među svjetla. A kod mene su tama, suha smrdljiva trava
i katranom premazani električni stupovi
iz prvih poslijeratnih godina. Čini mi se da nisam mrtav,
mada još teže zamišljam da sam živ.
Razmišljam jesam li zatvorio knjigu. Razmišljam:
Prolaznost i vječnost su jedini održiv par.

Prevod/Preveo Josip Osti

Blaž Lukan

Iz zbirke/Baza *Neslišnost* (2006)

Neslišnost

V prvi sekvenci tečem za njo po visoki konstrukciji, ozke stopnice, brv in nenadoma prazna globina. Vsa upehana teče in teče, kot bi hotela uiti v nebo, začutim gomazenje v njenem trebuhu, rez ostre sape v nosnicah, pogled, zazrt v eno samo točko na koncu sveta, ki pa

je vedno enako oddaljena, pravzaprav v glavi, in je ne bo mogla nikoli doseči. V drugi sekvenci namesto neba pravi pekel, zagledam jo golo sredi kleti, na glavi kapuca, da ne vem, ali je sploh ona, na vlažno steno priročne mučilnice naslonjena samo s konicami prstov, teče prefinjen pogovor

neenakovrednih nasprotnikov, potne srage, udarci z bičem in popolno zanikanje spola, čeprav so noge nesramno razkročene. Ne zdržim več in dogodek prepustim trajanju do neizbežnega konca, sam pa pritisnem

na gumb in ustavim projekcijo. Obsedim v tišini, v kateri je slišati samo brnenje vodne črpalke v akvariju z želvama, medtem ko od zunaj pobliskavajo žarometi nočnih vozil na poteh v neznano. Zadnja sekvenca neslišnost.

Nečujnost

U prvoj sekvenci trčim za njom po visokoj konstrukciji, uske stube, brvno i iznenadna prazna dubina. Sva zadihana trči i trči, kao da bi htjela ući u nebo, osjetim gmizanje u njenom trbuhu, rez oštrog daha u nosnicama, pogled, zagledan u jednu jedinu točku na kraju svijeta, koja

je uvijek jednako udaljena, zapravo u glavi, i nikada je neće moći doseći. U drugoj sekvenci umjesto neba pravi pakao, ugledam je голу usred podruma, na glavi kapuljača, tako da ne znam je li uopće ona, na vlažan zid priručnog mučilišta oslonjena samo vršcima prstiju, teče profinjen razgovor

nejednako vrijednih protivnika, kapljice znoja, udarci bičem i potpuno ništenje spola, makar su noge besramno raskrečene. Ne izdržavam više i događaj prepuštam trajanju do neizbježna konca, a sam pritisnem

gumb i zaustavim projekciju. Sjedim u tišini, u kojoj se čuje samo brundanje vodene crpke u akvariju s kornjačama, dok izvana probljeskuju farovi noćnih vozila na putovima u nepoznato. Zadnja sekvenca nečujnost.

Prevod/Preveo Branko Čegec

Nečujnost

U prvoj sekvenci trčim za njom po visokoj konstrukciji, uske stube, brvno i odjednom prazna dubina. Sva zadihana trči i trči, kao da želi pobjeći u nebo, osjetim žmarce u njenom trbuhu, rez oštrog daha u nosnicama, pogled usmjeren u jednu jedinu točku na kraju svijeta koja

je uvijek jednako udaljena, zapravo u glavi, i nikad je neće moći dostići. U drugoj sekvenci umjesto neba pravi pakao, ugledam je голу usred podruma, na glavi kukuljica i ne znam je li to uopće ona, na vlažni zid priručnog mučilišta naslonjena samo vršcima prstiju, teče profinjen razgovor

nejednakih protivnika, kaplje znoja, udarci bičem i potpuno poricanje spola, premda su noge bestidno raskrečene. Ne izdržim više i događaj prepustim trajanju do neizbježnog kraja, a sam pritisnem

gumb i zaustavim projekciju. Ostanem sjediti u tišini u kojoj se čuje samo zujanje vodene crpke u akvariju s kornjačama, dok vani sijevaju svjetla noćnih vozila na putu u nepoznato. Zadnja sekvenca nečujnost.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Nečujnost

U prvoj sekvenci trčim za njom po visokoj konstrukciji, uske stepenice, brvno i iznenadna prazna dubina. Sva zadihana trči li trči, kao da bi htjela pobjeći u nebo, osjetim gmizanje u njenom stomaku, rez oštrog daha u nosnicama, pogled, zagledan u samo jednu točku na kraju svijeta, a koja je

stalno jednako udaljena, zapravo u glavi i nikada je neće moći dosegnuti. U drugoj sekvenci, umjesto neba, pravi pakao, ugledam je голу usred podruma, na glavi kapuljača, tako da ne znam je li uopće ona, na vlažni zid priručne mučionice naslonjena samo vrhovima prstiju, teče prefinjen razgovor

neravnopravih protivnika, znojne kaplje, udarci bičem i potpuno negiranje spola, mada su noge besramno raskrečene. Ne mogu više izdržati i događaj prepuštam trajanju do neizbježnog kraja, a sam pritisnem

na dugme i zaustavim projekciju. Sjedim u tišini, u kojoj se čuje samo brujanje pumpe za vodu u akvarijumu za kornjače, dok izvana bljeskaju farovi noćnih vozila na putevima u nepoznato. Posljednja sekvenca nečujnost.

Prevod/Preveo Josip Osti

Slika na riževem papirju

Po riževih poljih brodim z jezikom, polnim besed, v grlo mi segajo stebila s suličastimi listi, semena se kotalikajo po goltancu do trebušne votline, kjer vzklijejo v nabrekle plodove, in ko pade dolga monsunška noč, sem že razsejan na tisoč strani neba kakor veter, ki piha od znotraj navzven in se v mesečini

nekje visoko v atmosferi razblini. Kakor na preraphaelitski podobi se s temenom naslanjam na vodno gladino in prebiram pismenke dežja, ki se razliva čez zrkla, čezme tiho zdrsi lesen čoln, moji nosnici pa se takrat razširita kakor mesojeda cvetova na sledi za žametnim srebrnokrilim metuljem, namenjenim v sanje. Pod

sanjsko pokrajino utripa srce, pobiralci steklenih biserov so do kolen v vodi in na obrazih imajo zapisano potrpežljivo trpljenje, tako da lahko diham umirjeno, kakor otrok tik pred spanjem ali kot deževen oblak, preden ga lastna nasičenost

povsem ne izprazni. Ko je vse neizrečeno spravljeno v nepremočljivih košarah in so podplati ponovno razbrazdani od melanholije suhih zenic, riževa zrnca v dlani napovejo dolgo življenje, vlažno, odmaknjeno starost in sipko, mesečno smrt.

Slika na rižinom papiru

Rižinim poljima gazim s jezikom, punim riječi, u grlo mi dopiru stabla s kopljastim listovima, sjemenke se kotrljaju po grkljanu do trbušne šupljine, gdje prokljaju u nabrekle plodove, i kad padne duga monsunska noć, već sam razasut na tisuće strana neba, poput vjetra koji puše od unutra prema van, da bi se u mjesečini

negdje visoko u atmosferi rasplinuo. Kao na prarafaelitskoj slici, naslanjam se tjemenom na površinu vode i čitam znamenja kiše što se razlijeva preko očnih jabučica, preko mene tiho klizne drven čamac, i tad se moje nosnice brzo šire kao cvjetovi mesožderna na tragu baršunastog srebrnokrilog leptira koji je krenuo u snove. Ispod

krajolika snova kuca srce, berači staklenih perli su u vodi do koljena i na licima im je zapisana strpljiva patnja, tako da ja mogu disati smireno, kao dijete tik pred spavanjem ili kišni oblak prije no što ga vlastita zasićenost

posve ne isprazni. Kad je sve izrečeno spremljeno u nepromočivim košarama a potplati ponovo su izbrazdani melankolijom suhих zjenica, zrna riže na dlanu proriču dug život, vlažnu, povučenu starost i sipku, mjesečnu smrt.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Orfej in evridika

Izreci mi tisto besedo, za katero stoji tvoje življenje, ribe na dlani ali pesek v očeh, ki se zlato lesketa, besedo, ki naj jo pozabim, brž ko jo slišim, kakor pozabim tvoj obraz, brž ko ga ponovno zagledam, tisto besedo, ki mi sede na prsi in mi ne pusti dihati, tisto, ki me samega

zapelje na golo planjavo, od koder vodi pot samo še navzgor, na vmesni prostor med sanjami in pokrajino z okli iz tal, s katere se dviga rjojenje umirajočih živali, izreci jo, s prstom globoko v kožni pori, z nosom razprtih od hlantanja po krvi, s temenom, v katerega buta val viharne

noči, izreci jo s pesmijo, ki nima niti enega samega verza niti refrena, pa je kljub temu slišna globoko v kosti, zasajena v mah, ki se razrašča po ustih, strjena v skorjo, ki zarašča oči in telo in sledi po zrahljani prsti

in zemeljsko oblo z njeno nepredvidljivo potjo skozi vesolje, izreci jo kot stisk potne dlani, pogled poln solz od vetra, kot svetlikanje slonjega hrbta, ki se v večernem soncu izgublja v noč in se nikdar več za nikomer ne obrne.

Orfej i euridika

Izreci mi onu riječ za kojom stoji tvoj život, ribe na dlanu
ili pijesak u očima što se zlatno ljeska, riječ koju trebam zaboraviti čim
je čujem, kao što zaboravljam tvoje lice čim ga ponovno ugledam, onu
riječ koja mi sjeda na grudi i ne da mi da dišem, onu koja me samog

namami na pustu poljanu, odakle put vodi samo gore, u prostor
između snova i krajolika s kljovama koje strše iz tla, odakle se diže rika
umirućih životinja, izreci je, s prstom duboko u kožnoj pori, s nosom
raširenim od pohlepe za krvlju, s tjemenom u koje udara val olujne

noći, izreci je pjesmom koja nema ni jedan jedini stih ni refren,
ali se ipak čuje duboko u kosti, posađena u mahovini što se širi
po ustima, stvrđnuta u koru koja srašta oči i tijelo i tragove po rahloj zemlji

i zemaljsku kuglu s njenim nepredvidljivim putovanjem kroz svemir, izreci je
kao stisak znojnog dlana, pogled pun suza od vjetra, kao blistanje slonovih leđa,
koji se u večernjem suncu gubi u noć i nikad se više ni za kime ne okrene.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Orfej i euridika

Izgovori mi onu riječ iza koje stoji tvoj život, ribe na dlanu
ili pijesak u očima, koji se zlatno svjetluca, riječ, koju ću zaboraviti, čim je
čujem, kao što zaboravim tvoje lice, čim ga ponovno ugledam, onu
riječ, koja mi sjedne na grudi i ne dopusti mi disati, onu, koja me samog

zavede na goli proplanak, odakle put vodi još samo nagore, u među-
prostor između snova i predjela s očnjacima iz tla, iz kojeg se diže urlanje
životinje koja umire, izgovori je, s prstom duboko u kožnoj pori, s nosom
raširenim od halapljivosti po krvi, s tjemenom u koji udara val olujne

noći, izgovori je pjesmom koja nema ni jednog jedinog stiha ni refrena,
a usprkos tome čuje se duboko u kosti, zasađena u mahovinu koja se razrasta
po ustima, skorena u koru, koja zarasta oči i tijelo i tragove po rastresenoj zemlji

i zemaljsku kuglu s njenim nepredvidljivim putem kroz svemir, izgovori je kao
stisak oznojenog dlana, pogled pun suza od vjetra, kao svjetlucanje pognutih leđa
koja se u večernjem suncu gube u noć i više se nikada ni za kim ne okrenu.

Prevod/Preveo Josip Osti

Brane Mozetič

Iz zbirke/Baza *Še banalije* (2005)

VPRAŠANJE, KAKO BI SE VSE SKUPAJ ZASUKALO Z MANO, KO

ne bi bilo tistega usodnega dne, ko me je ded prvič in zadnjič čez hrib in gozd peljal v bližnjo cerkev, da sem se dolgočasil, otipaval klop pred sabo, vstajal in sedal, dokler nisem v les pred sabo vtaknil prst in ga nisem več mogel izvleči. Zajela me je panika, bil sem ves moker in gotovo nisem molil, da bi ga dobil nazaj ven. Ko mi je končno uspelo, je to ostala travma za zmeraj in ni me bilo več mogoče prepričati, da bi sodeloval pri obredih. Bog je postal nasilnež, ki hoče nedolžnim otrokom odtrgati prste, bil je hujši kot čarovnica iz Janka in Metke, duhovniki pa so bili tisti, ki so izdajali partizane, kot je govorila stara mama, ali pa so svoje prste stegovali po ritkah fantkov. Naj mi je križ s sosednje cerkve še tako sekal v sobo, sem čutil, da so se name spravili najhujši pobalini in prav vsi so hodili k verouku. Spet so mi zvijali prste, me podirali na hrbet, jaz pa sem čutil neko sladko ugodje, čeprav v joku, ko so mi sedeli na trebuhu. In še večje, če me je kdo vzel v zaščito, jih prevrnil z mene ter jih premagal v senci visoke trave. Bilo je očitno, da se bolje počutim v človeških kot pa v božjih rokah.

PITANJE JE KAKO BI SE SVE SKUPA ODVIJALO SA MNOM DA

nije bilo onog sudbonosnog dana kad me je djed prvi i zadnji put preko brda i šume vodio u obližnju crkvu, gdje sam se dosađivao, pipkao klupu pred sobom, ustajao i sjedao, sve dok nisam u drvo ispred sebe gurnuo prst te ga više nisam mogao izvući. Uхватила me panika, bio sam sav mokar i sigurno nisam molio da ga izvučem iz rupe. Napokon mi je uspjelo, ali trauma je ostala zauvijek i mene se više nije moglo nagovoriti da sudjelujem u obredima. Bog je postao nasilnik koji nedužnoj djeci želi otkinuti prste, bio je gori od vještice iz Ivice i Marice, a svećenici su bili oni koji su izdavali partizane, kako je govorila moja baka, ili su svoje prste pružali prema stražnjicama dječaka. I premda mi je križ susjedne crkve presjecao sobu, imao sam osjećaj da su se na me okomili najgori derani, i svi su oni išli na vjeronauk. Opet su mi izvijali prste, bacali me na leđa, a ja sam osjećao neku slatku ugodu, iako plačući, kad bi mi sjedili na trbuhu. I još veću kad bi me netko uzeo u zaštitu, prevrnuo ih s mene te ih nadjačao u sjeni visoke trave. Bilo je jasno da se bolje osjećam u ljudskim nego u božjim rukama.

Prevod/Preveo Edo Fičor

PITANJE JE, KAKO BI SE SVE SKUPA ODVIJALO SA MNOM DA

nije bilo tog sudbonosnog dana, kad me je djed prvi
i posljednji put, preko brda i kroz šumu, vodio u obližnju
crkvu, tako da sam se dosađivao, opipavao klupu ispred
sebe, ustajao i sjedao, sve dok nisam u drvo pred
sobom utaknuo prst i nisam ga mogao više izvući.
Uhvatila me panika, bio sam sav mokar i sigurno
nisam molio kako bih ga izvukao. Kad mi je
konačno uspjelo, to je ostala trauma zauvijek i nije
me bilo moguće ubijediti da sudjelujem pri
obredima. Bog je postao nasilnik koji hoće nevinoj
djeci otrgnuti prste, bio je gori od
vještica iz Janka i Metke, a svećenici su bili
oni koji su izdavali partizane, kao što je govorila
baka, ili su, pak, svoje prste pružali za
stražnjicama dječaka. Ma koliko da mi je križ susjedne crkve
upadao u sobu, osjećao sam kako su se na mene
okomili najgori mangupi, a baš svi su išli na
vjeronauk. Ponovno su mi savijali prste, obarali me na
leđa, a ja sam osjećao neku slatku priyatnost, mada
uplakan, kad su mi sjedali na stomak. I još veću,
kad me je netko uzeo u zaštitu, oborio ih s mene,
te ih pobijedio u sjeni visoke trave. Bilo je očito
da se bolje osjećam u ljudskim, nego u božjim rukama.

Prevod/Preveo Josip Osti

SPET SEDIM NA TEJ POSTELJI. STRANICE SO

stare in črvive. Skozi majhno okno prihaja večer. Žalost. Nasproti je bila komoda. Na njej je stal črnobel televizor. Preko ekrana je bilo nameščeno steklo z barvnimi progami, ki so pri dnu vse obarvale modro, nekje na sredi rumeno, vse do rdeče. Ali pa je bilo obratno. K meni je prihajal gledat risanke, ker doma niso imeli televizije. Potem je še malo ostal, če naju niso spodili. Če so pozabili na naju. In so se na ekranu pomikale temne figure, no, po sredi rumene, kot tudi kak nož, da je bilo še bolj strašno. Rada sva gledala grozljivke. Stiskala sva se pod kovter, ki je bil napolnjen s kurjim perjem, ne vem zakaj vedno z belim. Skozi platno so vselej uhajala peresca. Tresla sva se in ko je on zastokal, sem se jaz pokrila s kovtrom čez glavo. Manj sem se tresel od dolgih prstov, ki so davili osamljen vrat, in bolj od njegove bližine, od tega telesa, vročega, od napetosti, kam naj neopazno položim roko, da mi je vzelo sapo, ko sem kar tako mimogrede zadela ob njegov ud. Vselej so bile prekratke te grozljivke. Šele dosti kasneje sem opazil, da se niso nikoli končale, da so z ekrana stopile proti meni, me zapletle v svoje dogajanje, brez barvnih prog. Ti in jaz v hotelski sobi. Sicer me ne daviš z dolgimi prsti, ampak mi kar naprej dolivaš vodko. Sebi dosti manj. Maješ se pred mano, drgneš se ob mene, da se ne morem upirati. Prižgeš televizor in menjaš kanale. Groza prehaja vame, da se v postelji stiskam k tebi.

OPET SJEDIM NA OVOM KREKETU. STRANICE SU

stare i crvotočne. Kroz prozorčić ulazi
večer. Žalost. Na drugoj strani bila je komoda.
Na njoj crno-bijeli televizor. Preko ekrana
bilo je namješteno staklo s obojanim prugama
koje su na dnu sve obojile plavo, pri
sredini žuto, sve do crvene. Ili
je bilo obratno. Dolazio je kod mene
gledati crtiće, jer kod njih nisu
imali televizije. Poslije bi još malo ostao,
kad nas nisu otjerali. Kad bi zaboravili na
nas. I, na ekranu su se pomicala tamne
figure, zapravo po sredini žute, a i poneki
nož, tako da je bilo još strašnije. Voljeli smo
gledati filmove strave. Stiskali smo se pod
poplunom koji je bio punjen kokošnjim perjem,
ne znam zašto uvijek bijelim. Kroz
platno su uvijek izlazila pera. Tresli
smo se, i kad bi on zajecao, ja sam se
pokrivao poplunom preko glave. Manje sam se
tresao zbog dugih prstiju koji su davili usamljeni
vrat, a više od njegove blizine, od tog
tijela, vrelog, od napetosti gdje da neprimjetno
stavim ruku, i tako sam jednom ostao bez daha, kad
sam onako usput zapeo rukom o njegov ud. Uvijek
su ti filmovi strave bili prekratki. Tek mnogo kasnije
sam primijetio da nikad nisu ni završili, da su
s ekrana krenuli prema meni, upleli me
u svoja zbivanja, bez obojanih pruga. Ti i ja
u hotelskoj sobi. Ti me, doduše, ne daviš dugim
prstima, već mi neprestano dolijevaš votku.
Sebi puno manje. Teturaš preda mnom, trljaš
se o mene, ne mogu ti se oduprijeti. Upališ
televizor i mijenjaš kanale. Strava prelazi u mene,
i ja se u krevetu stišćem uz tebe.

Prevod/Preveo Edo Fičor

MOJI FANTJE SO MOJI PSI. DELAJO SE NEUMNE

in mahajo z repom. Kar naprej se ližejo
po tiču. Ko stegnem roko, da bi jih
pobožal, se umaknejo. Potem pa se prikradejo
v posteljo in se stiskajo k meni. Če se
jim umikam, mi sledijo, drgnejo se
obme in me čudno gledajo. Sosed na
terasi v dvajsetem nadstropju sprehaja
pse. Meče jim kost, da tekajo za njo.
Jaz svojim v sobi dajem jesti, piti,
poslušam njihovo butasto godrnjanje, ali
praskanje, ko jih zapustim, da si vsaj
malo oddahnem. Menda tulijo in zavijajo,
ko me ni. A če jih v parku spustim,
povsem podivjajo in se razbežijo naokrog.
Čakam jih ure in ure. Upehani, umazani
se mi priplazijo pred noge, ko sedim na
klopi, berem brezupno knjigo o človeški
zgodovini in se delam, da jih ne opazim.
Čisto tiho ležijo tam, moji fantje, čakajo,
da jih privežem, da se vrnejo nazaj v
našo posteljo, da me ližejo, ovohavajo,
da mi jasnih oči govorijo, da ne rabim
nikogar drugega več.

MOJI DEČKI SU MOJI PSI. PRAVE SE GLUPI

i mašu repovima. Ne prestaju se lizati po udu. Kad ispružim ruku da ih pogladim, odmiču se. Poslije se prikradu u krevet i stišću se uz mene. Ako se maknem, prate me, trljaju se o mene i čudno me gledaju. Susjed na terasi na dvanaestom katu šeće pse. Baca im kost, pa trče za njom. Ja svojim u sobi dajem jesti, piti, slušam njihovo glupavo gundanje ili češanje kad ih ostavim, da bar malo odahnem. Navodno tule i zavijaju kad me nema. A kad ih pustim u parku, posve podivljaju, razbježe se na sve strane. Čekam ih satima. Zadihani, prljavi došuljaju mi se pred noge, dok sjedim na klupi, čitam očajnu knjigu o ljudskoj povijesti i pravim se da ih ne primjećujem. Sasvim tiho tu leže, moji dečki, čekaju da ih privežem, da se vrate u naš krevet, da me ližu, njuše, da mi bistrh očiju govore kako ne trebam više nikoga drugoga.

Prevod/Preveo Edo Fičor

PREGANJAJO ME SLIKE IZ OTROŠTVA. PO-

dnevi, ponoči. Zopet tisto dvorišče s kokošmi.

S tisto belo kuro, ki je zarezala vame.

Mogoče so jo kupili zato, da bi nesla
bela jajca. Sama med samimi grahastimi.

Takoj je postala samo moja. Lazil sem za
njo po dvorišču, ji metal zrnje, čepel
zraven nje, hodil v mraku v kurnik, da
bi jo videl, ali res spi na eni nogi.

Toda jajc sploh ni nesla. Kaj bomo z njo,
se je jezil ded. Sam za škodo je, nobene
koristi ni od nje. Kar zaklali jo bomo.

Ne, ne te putke, ta je moja, sem kriknil.

Poglejte, kako je lepa, čisto bela, pa
prijazna, nič hudega nam neče. Pa ni
nehal. Čez nekaj dni je stara mama
zaskrbljeno pogledovala proti kuri.

Nekam čudno se obnaša, mi je rekla. Daj,
prinesi mi jo. Šel sem do nje, vedno sem
moral paziti, da nisem stopil na kak drek,
počepnila je in lahko sem jo prijel, odnesel
v naročje stare mame. Ta jo je na hitro

obrnila in kura je bila kot mrtva. Z roko
ji je razprla kljun. Saj se mi je zdelo,
je rekla. Pridi, poglej, na jeziku ima črno
piko. To pomeni, da bo poginila. Tako
bolezen ima. Gledal sem v tisto črno piko
in komaj še slišal njene ugotovitve. Bolje
bo, da jo zakoljemo, sicer bo samo trpela.

Nisem gledal tega njihovega obreda. Skril
sem se na vrt in imel občutek, da so me
pretentali. Niso mi pustili te kokošje ljubezni.

~~A naučili so me žalovati. In za to je bilo
kasneje veliko priložnosti.~~

PROGONE ME SLIKE IZ DJETINJSTVA. DA-

nju, noću. Opet to dvorište s kokošima.
S tom bijelom kokom, što usjekla se u me.
Možda su je kupili zato da bi nesla
bijela jaja. Sama među samim grahorastim.
Smjesta je postala samo moja. Plazio sam
za njom po dvorištu, davao joj zrnje, čučao
nasuprot nje, išao po mraku u kokošinjac ne
bih li je vidio, spava li zaista na samo jednoj nozi.
Ali jaja uopće nije nesla. Što ćemo s njom,
ljutio se djed. Samo je na štetu, nikakve
koristi od nje. Zaklat ćemo je.
Ne, ne tu kokicu, ta je moja, kriknuo sam.
Pogledajte kako je lijepa, posve bijela, a
pitoma, ništa nam loše neće učiniti. Ali nije
prestajao. Kroz nekoliko dana bakica je
zabrinuto pogledavala prema koki.
Nekako se čudno ponaša, rekla mi je. Daj,
donesi mi je. Otišao sam do nje, uvijek sam
morao paziti da ne bih ugazio u kakav drek,
čučnula je i lako sam je uhvatio, odnio
bakici u naručje. Ona ju je brzo
okrenula i koka je izgledala kao mrtva. Rukom
joj je rastvorila kljun. I činilo mi se,
rekla je. Dođi, pogledaj, na jeziku ima crnu
točku. To znači da će uginuti. Takvu
bolest ima. Gledao sam u tu crnu točku
i jedva još slušao njezine zaključke. Bit će najbolje
da je zakoljemo, inače će samo trpjeti.
Nisam gledao taj njihov obred. Skrio
sam se u vrt i imao osjećaj, da su me
preveslali. Nisu mi dopustili tu kokošju ljubav.
~~ali naučili su me tugovati. A za to je kasnije
bilo mnogo prigoda.~~

Prevod/Preveo Branko Ćegec

PROGONE ME SLIKE IZ DJETINJSTVA. DA-

nju, noću. Opet ono dvorište s kokošima.
S onom bijelom kokom koja mi se urezala.
Možda su je kupili zato da nosi
bijela jaja. Sama među samim grahorastim.
Odmah je postala samo moja. Vrebao sam je
po dvorištu, bacao joj zrnje, čučao
kraj nje, odlazio u suton u kokošinjac
da vidim spava li doista na jednoj nozi.
No, jaja nikako nije nosila. Što ćemo s njom,
ljutio se djed. Samo na štetu je, nikakve
koristi od nje. Ma, zaklat ćemo je.
Ne, ne ovu koku, ona je moja, kriknuo sam.
Gledajte kako je lijepa, sasvim bijela,
blaga, nikome nije ništa učinila. Ali
nije odustao. Nakon nekoliko dana baka je
zabrinuto pogledavala prema kokoši.
Nekako čudno se ponaša, rekla mi je. Daj,
donesi mi je. Išao sam po nju, uvijek sam
morao paziti da ne stanem na neki drek,
čučnula je, lako sam je primio, odnio
u bakino krilo. Baka ju je brzo
okrenula, kokoš je bila kao mrtva. Rukom
joj je rastvorila kljun. To sam i mislila,
rekla je. Dođi, vidi, na jeziku ima crnu
točku. To znači da će uginuti. To je
takva bolest. Gledao sam u tu crnu
točku i jedva čuo njezine riječi. Bolje
da je zakoljemo, inače će samo patiti.
Nisam gledao taj njihov obred. Sakrio
sam se u vrtu i imao osjećaj da su me
nasamarili. Nisu mi dopustili tu kokošju ljubav.
Ali naučili su me žalovati. I za to je
kasnije bilo mnogo prilika.

Prevod/Preveo Edo Fičor

PROGONE ME SLIKE IZ DJETINJSTVA.

Danju, noću. Opet ono dvorište s kokoškama.
S onom bijelom kokom, koja je zarezala u mene.
Moguće su je kupili zato da nosi
bijela jaja. Sama među samim grahorastim.
Smjesta je postala samo moja. Puzao sam za
Njom po dvorištu, bacao joj zrnje, čučao
pored nje, po mraku išao u kokošinjac da
bih vidio spava li stvarno na jednoj nozi.
Ali jaja uopće nije nosila. Šta ćemo s njom,
ljutio se djed. Samo šteta, nikakve
koristi od nje. Ma zaklat ćemo je.
Ne, ne tu kokicu, ta je moja, kriknuo sam.
Pogledajte kako je lijepa, sasvim bijela, a
prijatna, neće nam ništa loše. A nije
prestajao. Kroz nekoliko dana baka je
zabrinuto pogledala prema koki.
Nekako se čudno ponaša, rekla mi je. Hajde,
donesi mi je. Otišao sam do nje, stalno sam
morao paziti da ne stanem na kakvo govno,
čučnula je i lako sam je uzeo, odnio
u bakino krilo. Ona ju je brzo
okrenula i kokoška je bila kao mrtva. Rukom
joj je otvorila kljun. Ma činilo mi se,
rekla je. Dođi, pogledaj, na jeziku ima crnu
točku. To znači da će krepati. Takvu
bolest ima. Gledao sam u onu crnu točku
i jedva čuo njene konstatacije. Bit će
bolje da je zakoljemo, inače samo će se patiti.
Nisam gledao taj njihov obred. Sakrio
sam se u baštu i imao osjećaj da su me
prevarili. Nisu mi dopustili tu kokošju ljubav.

Prevod/Preveo Josip Osti

Aleš Mustar

Iz zbirke/Baza *(U)sodno tolmačenje (2005)*

Depresija

Kako naj ne bom duhamoren,
če moram kot moški srednjih let čakati,
da mi dozoriijo verzi,
medtem ko svet postaja vse bolj znanstveno fantastičen.
Tako sem otopel,
da v hlačnem žepu niti vibracij mobilnega telefona ne čutim več.
Škatla, ki je z enim samim pritiskom na gumb
lahko namenjena tudi zabavi,
mrhovinarsko prenaša pogreb predsednika države.
Gledanost narašča, ko od blizu pokažejo v nesreči zoglenela trupla,
naprave za merjenje gledanosti pa popolnoma ponorijo,
ko kamera ujame prizadete obraze njegove žene in otrok.
V drugi državi je potres pokopal tri tisoč ljudi.
Po svoji pomembnosti žrtve vojne pristanejo šele na tretjem mestu.
Računalniška spaka se praska po glavi.
Če naju bo vegetarijanstvo rešilo pred ptičjo gripo,
seksualna abstinenca pred AIDS-om
in zapečkarstvo pred SARS-om,
ne bova ušla enoumju.
Po elektronski pošti dobim sporočilo,
upam, da ne obolelo za virusom,
da je obljubljeni dežela
vedla embargo na uvoz literature iz t. i. nedemokratskih držav.
Naj začnem povečevati mišično maso v fitness centrih?
Naj postanem Super, Action ali Spider man,
si ti pripravljena postati moja Xena,
da bova skupaj rešila svet?
Se to za pesnika spodobi?
Koliko navidezne spodobnosti zahteva nespodoben svet!
Ne vem, ali naj se vdam,
se povzpnem na bližnji hrib
opazovat novo zapadli sneg
ali naj raje zamenjam kanal,
zato sem danes,
tako prekleto depresiven.
ko govori o vojnah,
in se mi znova začne delati kepa v želodcu,
si zaželim, da bi me poslali na lobotomijo,
da bi mi uničili vse celice, odgovorne za občutljivost,
in bi znova lahko jedel kračo in pil teran.
Pri Polnočnem klubu, takoj po Odmevih,
so povedali, da je ljubezen samo en majhen delček,
da se od nje ne da živeti, da je treba delati,
delati za partnerstvo –
zato veselo na delo, ljuba moja.

Ker mi lobotomije nočejo narediti,
mi grozi preiskava črevesja,
istospolni akt tudi v imenu znanosti,
zato brž na delo!

Depresija

Kako da ne budem zamoran
kad kao muškarac srednjih godina moram čekati
da mi sazru stihovi,
dok svijet postaje sve više znanstveno fantastičan.
Toliko sam otupio
da u džepu od hlača ne osjećam više ni vibracije mobilnog telefona.
Kutija koja samo jednim pritiskom na gumb
može služiti i zabavi,
lešinarsko prenosi pogreb predsjednika države.
Gledanost raste kad se izbliza pokaže u nesreći pougljenjene leševe,
a naprave za mjerenje gledanosti sasvim polude
kad kamera uhvati bol na licu njegove žene i djece.
U drugoj državi potres je pokopao tri tisuće ljudi.
Po svojoj važnosti žrtve rata zauzimaju tek treće mjesto.
Kompjutorska nakaza češe se po glavi.
Sve da nas vegetarijanstvo i spasi od ptičje gripe,
seksualna apstinencija od AIDS-a
i čučanje u zapećku od SARS-a,
nećemo pobjeći jednoumlju.
Na elektronskoj pošti dobijem poruku,
nadam se da ne oboljelu od virusa,
da je obećana zemlja
uvela embargo na uvoz literature iz tzv. nedemokratskih država.
Da počnem povećavati mišićnu masu u teretanama?
Da postanem Super, Action ili Spider man,
tad jesi li spremna postati moja Xena,
pa da zajedno spasimo svijet?
Da li se to pjesniku pristoji?
Koliko prividne pristojnosti zahtijeva nepristojan svijet!
Ne znam da li da se predam,
da se popnem na obližnje brdo
i gledam svježje zapali snijeg
ili radije da promijenim kanal,
zato sam danas,
tako prokleta depresivan.
Kad govori o ratovima
i meni ponovno počne rasti gruda u želucu,
poželim da me pošalju na lobotomiju,
da mi unište sve stanice odgovorne za osjetljivost,
da ponovno bih mogao jesti koljenicu i piti teran.
U Ponoćnom klubu, odmah poslije Odjeka,
rekli su da je ljubav samo jedan mali djelić,
da se od nje ne da živjeti, da treba raditi,
raditi za partnerstvo –
zato veselo na posao, draga moja.

A kako mi lobotomiju ne žele uraditi,
prijeti mi pretraga crijeva,
istospolni akt u ime znanosti,
zato odmah na posao!

Prevod/Preveo Edo Fičor

Depresija

Kako da ne budem dosadan,
kad moram, kao muškarac srednje dobi, čekati
da mi dozriju stihovi,
dok svijet postaje sve znanstveno-fantastičniji.
Tako sam otupio
da u džepu hlača ne osjećam više ni vibracije mobilnog telefona.
Kutija, koja jednim jedinim pritiskom na dugme
može biti namijenjena i zabavi,
lešinarski prenosi pogreb predsjednika države.
Gledanost se povećava kad izbliza pokažu u nesreći ugljenisana trupla,
a sprave za mjerenje gledanosti potpuno polude
kad kamera uhvati ganuta lica njegove žene i djece.
U drugoj državi je zemljotres pokopao tri tisuće ljudi.
Po svom značaju žrtve rata nađu se tek na trećem mjestu.
Kompjutorsko čudovište češe se po glavi.
Spasi li nas vegetarijanstvo od ptičje gripe,
seksualna apstinencija od AIDS-a
i čučanje u kući od SARS-a
nećemo umaći jednoumlju.
Elektronskom poštom dobio sam poruku,
nadam se ne oboljelu od virusa,
da je obećana zemlja
uvela embargo na uvoz literature iz tzv. nedemokratskih država.
Da počnem povećavati mišićnu masu u fitness centrima?
Da postanem Super, Action ili Spider man,
jesi li ti spremna postati moja Xena,
kako bismo zajedno spasili svijet?
Dolikuje li to pjesniku?
Koliko prividne doličnosti zahtijeva nedolični svijet?
Ne znam, da li da se predam,
popnem se na brdo
da posmatram novonapadali snijeg
ili da rađe promijenim kanal,
zato sam danas
tako prokleta depresivan
kad govori o ratovima
i ponovno mi se počne stvarati knedla u želucu,
zaželim da me pošalju na lobotomiju,
kako bi mi uništili ćelije odgovorne za osjetljivost
i ponovno bih mogao jesti koljenicu i piti teran.
U Ponoćnom klubu, odmah poslije Odjeka,
rekli su da je ljubav samo jedan mali djelić,
da se od nje ne može živjeti, da treba raditi,
raditi za partnerstvo –
zato veselo na posao, draga moja.

Pošto neće da mi urade lobotomiju,
prijeti mi pretraga crijeva,
istospolni akt također u ime znanosti,
zato, brzo na posao!

Prevod/Preveo Josip Osti

Randolska

Ata, ko sem danes iskal ciganski raženj,
ki ga je zakrival ponosni plinski trinožec,
sem zagledal oreh, ki ga mama v oporoki nikoli
ni zapustila samozaložniškemu stricu.
Ali vidiš, koliko premore ljudska modrost?
Ko nalagam suho dračje na ogenj in vse tako lepo diši,
znova vidim prizor, ko si šel v krsti v zemljo,
mamo, ki je nezavedno skrbela za umetnost,
pa so proti njeni volji sežgali.
Njej v spomin kurim suho orehovo listje,
danes se mi oči solzijo samo še zaradi dima.
Moja liričnost je šla skupaj s tabo v zemljo.
Odkakala je tiste tri dni,
ko sem gledal tvoje mrtvo, shirano telo,
ki se ni prav nič napihnilo,
zaradi tega so vaške opravljivke ostale brez priljubljene teme,
grobarji pa brez fizičnega napora.
Ne vem, kaj je bilo muham ljubega na okostenelem telesu.
Ata, ko so pokopavali mamo,
sem nosil sončna očala,
mama pa nikoli ni prišla do tebe,
saj je za žaro dovolj že pičlih 30 cm globoka jama.
Na parah te je lahko zadnjič prijela za roko,
to pa je bil tudi zadnji melodramatični prizor, ki mi je zvabil solze.
Ne bom šel na mašo, posvečeno obletnici tvoje smrti,
v roke bom vzel motorno žago,
razrezal oreh, zakuril kres in razkužil zrak,
sežgal vse balastne besede, uničil zadnje klice lirizma.

Randolska

Tata, kad sam danas tražio ciganski ražanj
kojeg je zaklanjao ponosni plinski tronožac,
ugledao sam orah koji mama u oporuci nikad
nije ostavila samoizdavačkom stricu.
Vidiš li što može narodna mudrost?
Dok dodajem suho granje na vatru i sve tako lijepo miriše,
opet vidim prizor kad u lijesu išao si u zemlju,
mamu koja se nesvjesno brinula za umjetnost,
ali su protiv njene volje spalili.
Njoj u spomen palim suho orahovo lišće,
danas mi oči suze samo još zbog dima.
Moj lirizam išao je zajedno s tobom u zemlju.
Otjecao je ona tri dana
kad sam gledao u tvoje mrtvo, izmučeno tijelo
koje se uopće nije napuhnulo,
zbog toga su seoske tračerice ostale bez omiljene teme,
a grobari bez fizičkog napora.
Ne znam što je muhama bilo tako drago na okoštalome tijelu.
Tata, kad su pokopavali mamu,
nosio sam naočale za sunce,
a mama nikad nije stigla do tebe,
jer za urnu dovoljna je tek 30 cm duboka jama.
Na odru te je posljednji put mogla primiti za ruku,
a to je bio i zadnji melodramatski prizor koji mi je izmamio suze.
Neću ići na misu na obljetnicu tvoje smrti,
uzet ću u ruke motornu pilu,
raspiliti orah, zapaliti drvo i raskužiti zrak,
spaliti sve balastne riječi, uništiti zadnje klice lirizma.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Pri rdeči kači

Onemeli Cigani,
medvedjega piva ni na ceniku,
strežejo pa izvrstno hišno specialiteto:
Puškina na žaru.
Kuhar ga skrbno razkosa.
Pri rdeči kači ni manir, lahko ješ z roko.
Pesnik, obsojen na molk, dobi drobovino.
Lačni ustvarjalec reklam zagriže v sočno bedro,
meni pa je natakár postregel srce!
Žvečim in žvečim.
Kako suh je post-postmodernizem!

Pri crvenoj guji

Zanijemili Cigani,
medvjedega piva nema na cjeniku,
poslužuju izvrstan kućni specijalitet:
Puškina na žaru.
Kuhar ga brižno raskomada.
Pri crvenoj guji nema manira, možeš jesti rukom.
Pjesnik, osuđen na šutnju, dobije drob.
Gladni stvaralac reklama zagriže u sočno bedro,
a meni je konobar poslužio srce!
Žvačem i žvačem.
Kako suh je post-postmodernizam.

Prevod/Preveo Branko Ćegec

Kod crvene zmiје

Zanijemjeli Cigani,
medvjedeg piva nema na cjeniku,
ali zato nude izvrsni kućni specijalitet:
Puškina na žaru.
Kuhar ga brižljivo raskomada.
Kod crvene zmiје nema manira, možeš jesti s rukom.
Pjesnik, osuđen na šutnju, dobije iznutricu.
Gladni pisac reklama zagriže u sočnu butinu,
a meni je konobar donio srce!
Žvačem i žvačem.
Kako je suh post-postmodernizam!

Prevod/Preveo Edo Fičor

Kod crvene zmiје

Onijemjeli Cigani,
medvjedeg piva nema u cjenovniku,
a služe izvrstan specijalitet kuće:
Puškina na žaru.
Kuhar ga brižljivo raskomada.
Kod crvene zmiје nema manira, možeš jesti rukom.
Pjesnik, osuđen na múk, dobije iznutricu.
Gladni stvaralac reklama zagriže u sočni but,
a meni je konobar donio srce!
Žvačem li žvačem.
Kako je suh post-postmodernizam!

Prevod/Preveo Josip Osti

Marcello Potocco

Iz zbirke/Baza Pripovedi o ovcah, ljudeh in drugih živalih (2005)

duchesse anne

Mesto se odmika. Luči se oddaljujejo, dokler se končno ne skrčijo v en sam meglen trak. Potem še trak izgine. Ostala je še ta rezka bela luč, ki osvetljuje pregibe železja, vonj po nafti. Ljudje, ki tonejo v spanec. Na ladji smo. Plovemo sredi čiste teme. Plovemo po temi, ki se nam ne more izmakniti, po črnini, ki nam je usojena kakor s karto, ki smo jo vplačali v pristanišču. Vodi nas avtopilot, kapitan in posadka sta tu le še za preverjanje začetnega in končnega manevra. Tudi oni ponoči spijo.

Tudi oni
tako kot potniki prepričano sanjajo,
da je to pot predvidljivega. Sanjamo,
da se bomo zjutraj prirezali ven
nedotaknjeni. Izčrpani od nedotaknjenosti.

duchesse anne

Grad se odmiče. Svjetla se
udaljuju, dok se konačno ne
skupe u samo jedan magleni trak. Potom
i trak nestane. Ostalo je samo to resko
bijelo svjetlo, što osvetljuje pregibe željeza,
miris nafte. Ljude što tonu
u san. Na brodu smo. Plovimo
posred čiste tame. Plovimo po tami,
koja nam ne može izmaknuti,
po crnini što nam je dosuđena kao
s kartom, što smo je platili u pristaništu.
Vodi nas autopilot, kapetan i posada
su tu samo još za provjeru početnoga
i završnog manevra. I
oni noću spavaju.

I oni
jednako kao i putnici pouzdano sanjaju
da je to put predvidivoga. Sanjamo,
da ćemo ujutro izaći
netaknuti. Iscrpljeni od nedodirljivosti.

Prevod/Preveo Branko Ćegec

duchesse anne

Grad se odmiče. Svjetla se
udaljuju, sve dok se napokon ne
skupe u jednu magličastu prugu. Zatim
i ta pruga nestane. Ostala je samo ova reska
bijela svjetlost koja osvjetljuje rubove željeza,
miris po nafti. Ljudi koji tonu
u san. Na brodu smo. Plovimo
u potpunom mraku. Plovimo po mraku
koji nam se ne može izmaći,
po crnini koja kao da nam je suđena
s kartom kupljenom u luci.
Vodi nas autopilot, kapetan i posada
tu su samo da provjere početni
i posljednji manevar. I oni
noću spavaju.

I oni,
kao i putnici, uvjereni sanjaju
da je to put predvidljivog. Sanjamo
da ćemo se ujutro probiti van
nedirnuti. Iscrpljeni od nedodirljivosti.

Prevod/Preveo Edo Fičor

duchesse anne

Grad se odmiče. Svjetla se
udaljavaju, sve dok se konačno ne
zgrče u jednu jedinu maglovitu traku. Potom
i traka iščezne. Ostalo je još to oštro
bijelo svjetlo, koje osvjetljava pregibe željeza,
miris nafte. Ljudi, koji tonu
u san. Na lađi smo. Plovimo
sred čiste tame. Plovimo po tami,
koja nam se ne može ukloniti,
po crnini, koja kao da nam je suđena
s kartom, koju smo uplatili u pristaništu.
Vodi nas automatski pilot, kapetan i posada
tu su samo za provjeravanje početnog
i završnog manevra. I oni
noću spavaju.

I oni,
kao i putnici uvjereni sanjaju
da je to put predvidljivog. Sanjamo
da ćemo se ujutro prorezati napolje
nedotaknuti. Iscrpljeni od nedotaknutosti.

Prevod/Preveo Josip Osti

hvalnica možu

Vem, da se smejiš najinemu mizarju, ki dela omare za popoldanski hobi. Njemu, ki si včasih pusti brado in se sprehaja naokoli z mastnimi lasmi in neprestano razlaga, kako pomemben je, čeprav nekoliko sluti, da mu čisto ne verjameva.

Njemu, ki je lokomotive in tračnice zamenjal za modele letal in robnike za iverke; najbrž si misli, da sva midva punčke in avtomobilčke zamenjala za to, da trdne misli zapletava v računalniško tišino. Najbrž se s tem čisto ne strinjaš, čeprav nekoliko

slutiš, da ima mogoče prav. Toda molčiš.

Slutiš, da vsak večer pred spanjem stopi pod tuš, da si izmije navlako, ki si jo je bil nabral čez dan. Z milom drgne s sebe svinjarije, vse, kar hoče, da se ne bi več ponavljalo; tako kot ti. Potem meditira, da bi dosegel robnike veselja.

Zvoki okoliških dihanj se mu vsiljujejo v temo; vmes pomisli, da mora polikati še robove najine iverke; robovi bi lahko bili utvara, in če so, kaj mu še ostane? Najina omara je zanj brenčeča misel, svet, ki ga že predolgo ne zmore prinesti naokoli. Nazadnje konča in odneha.

pohvala jednom čovjeku

Znam da se smiješ našem stolaru koji popodne radi ormare iz hobija. Njemu koji ponekad pušta bradu i šeće naokolo s masnom kosom i stalno objašnjava koliko je značajan, premda mu je pomalo jasno da mu baš ne vjerujemo.

Njemu koji je lokomotive i tračnice zamijenio modelima zrakoplova i rubovima za ivericu; valjda misli da smo nas dvoje lutke i automobilčiče zamijenili time da čvrste misli zaplićemo u računarsku tišinu. Sigurno se s time ne slažeš sasvim, premda pomalo

osjećaš da je možda u pravu. Ipak, šutiš.

Pogađaš kako svaku večer prije spavanja stane pod tuš da ispere balast što su se nataložio preko dana. Sapunom trlja sa sebe prljavštinu, sve za što želi da se više ne ponavlja; baš kao i ti. Potom meditira da dosegne rubove svemira.

Zvuci okolnih disanja nameću mu se u tami; usput pomisli da mora zagladiti i rubove naše iverice; rubovi su možda samo tlapnja, a ako jesu, što mu preostaje? Naš ormar za njega je zujeća misao, svijet koji ga već odavno više ne može prevariti. Na kraju završi i odustane.

Prevod/Preveo Edo Fičor

pesem o zobu

Ti ... Najbrž si pripomogla, da pišem prav
tole pesem – ti, ki mi praviš, naj iz nje naredim odo, in
začnem: danes sem izgubil svoj prvi odrasli zob;
zob, ki je odnesel »dni mojih lepšo polovico«.

Ti ... Pravim ti, da se več ne spominjam, kako
sem izgubljal svoje mlečne zobe, ko še nisem ljubil,
pisal, mislil in sem bil še normalen otrok. Preden me
je deformiralo in se je poznalo na zobeh. Plombe:
same sivine, ki jih nisem hotel zamenjati za beli
gips (kar mi prej ali slej ne uide). Ti. Ti, ki
praviš, da se mi votlina ne pozna. Votlina, ki je sam
ne vidim, kot da je moja senca, s katero se igra
preostra, zunanja svetloba. Zobje so njeni platonski ljudje.
Ti si moja prav nič platonska ljubezen in zato se ti
namesto z vzdihom izpovedujem z usti. Z zobom,
ki je danes končal pot v smeteh zobozdravniške ordinacije,
in z njim skoraj ljubezen, tja je bil odvržen del,
ki se je že drugič zagnojil in stisnil živec: metafora,
ki ima zraven še petice in šestice, za dobro in slabo (dosti
ga narediva, obojega), osmice za modrost (ki se naju ne
usmili, da bi prišla), sedmice upornosti (če se upirava
drug drugemu, si ne upava priznati naravnost) in
nekje je mogoče skrita še krvoločnost. Povezava
ostaja filozofsko abstraktna, ker jo tiščim za zobmi
in se bojim razkriti svež razgled iz votline.

Ti. Ki dobro veš, koliko nepotešenosti se bo še izlizalo
iz dlesni. Na koncu bova ostala brez krvoločnosti,
brez užitkov. Brez modrosti. Mogoče popolnoma
senilna in paranoična. Dlesen bo sicer skelela, ampak
praskala jo bova samo še z jezikom. Iz nje se ne bosta
več cedila ne kri ne gnoj. Brez zob se bova končno
smejala; in, saj veš (ti), gladka, nekako gladka bova takrat.

pjesma o zubu

Ti... Vjerojatno si pripomogla da pišem baš ovu pjesmu – ti, koja mi veliš da od nje načinim odu, i ja započnem: danas sam izgubio svoj prvi odrasli zub; zub koji je odnio "mojih ljeta ljepšu polovicu".

Ti... Kažem ti da se više ne sjećam kako sam gubio svoje mliječne zube tada, dok još nisam ljubio, pisao, mislio, kad sam još bio normalno dijete. Prije no što je nastupila deformacija i odrazila se na zubima. Plombe: same sivine koje nisam htio zamijeniti s bijelim gipsom (prije ili kasnije to me čeka). Ti. Ti, koja veliš da mi se šupljina ne pozna. Šupljina koju sam ne vidim, kao da je moja sjena kojom se igra preoštra, vanjska svjetlost. Zubi su njeni platonski ljudi. Ti si moja baš nimalo platonska ljubav i zato ti se umjesto uzdasima ispovijedam ustima. Zubom koji je danas završio svoj put u smeću zubarske ordinacije, a s njime zamalo i ljubav; bačen je bio dio koji se već drugi put zagnojio i stisnuo živac: metafora, koja ima još i petice i šestice za dobro i slabo (dosta ga činimo, oboga), osmice za mudrost (koja nikako da nam se smiluje i da nam dođe), sedmice protivljenja (ako se protivimo jedan drugome, ne usuđujemo se to otvoreno priznati) i negdje je možda skrivena i krvoločnost. Veza ostaje filozofski apstraktna jer je pritišćem iza zubâ i bojim se otkriti svjež pogled iz šupljine.

Ti. Koja dobro znaš koliko će se neutaženoga još izlizati iz desni. Na kraju ćemo ostati bez krvoločnosti, bez užitaka. Bez mudrosti. Možda sasvim sterilni i paranoični. Desni će i dalje peći, no češat ćemo ih još samo jezikom. Iz njih se više neće cijediti ni krv ni gnoj. Bez zuba napokon ćemo se smijati; i, znaš (ti), glatki, nekako glatki ćemo biti tada.

Prevod/Preveo Edo Fičor

pjesma o zubu

Ti ... vjerojatno si pripomogla da pišem upravo ovu pjesmu – ti, koja mi kažeš da od nje napravim odu, i počnem: danas sam izgubio svoj prvi odrasli zub; zub, koji je odnio »mojih dana ljepšu polovinu«.

Ti ... Kažem ti da se više ne sjećam kako sam gubio svoje mliječne zube, kad još nisam ljubio, pisao, mislio i još bio normalno dijete. Prije nego me deformiralo i poznalo se na zubima. Plombe: samo sivilo, koje nisam htio zamijeniti za bijeli gips (što mi prije ili kasnije ne gine). Ti, Ti, koja kažeš da mi se šupljina ne pozna. Šupljina, koju sam ne vidim, kao da je moja sjena, s kojom se igra preoštro, vanjsko svjetlo. Zubi su njeni platonski ljudi. Ti si moja sasvim neplatonska ljubav i zato ti se, umjesto uzdasima, ispovijedam ustima. Zubom, koji je danas končao put u smeću zubarske ordinacije, a s njim skoro ljubav, tamo je bio odbačen dio koji se već drugi put zagnojio i pritisnuo živac: metafora, koja ima, uz to, još petice i šestice, za dobro i loše (mnogo toga učinimo, i jednog i drugog), osmice za mudrost (koja nam se ne smili doći), sedmice za otpor (opiremo li se jedno drugom, to se ne usuđujemo direktno priznati) i negdje je još skrivena krvoločnost. Veza ostaje filozofski apstraktna, jer je čuvam iza zuba i bojim se otkriti svjež pogled iz šupljine.

Ti, koja dobro znaš koliko će se još neutješnosti izlizati iz desni. Na kraju, ostat ćemo bez krvoločnosti, bez užitaka. Bez mudrosti. Možda potpuno senilni i paranoični. Desni će peći, ali češat ćemo ih samo još jezikom. Iz njih se neće više cijediti ni krv ni gnoj. Bezubi ćemo se konačno smijati; i, ma znaš (ti), glatki, bit ćemo nekako glatki tad.

Prevod/Preveo Josip Osti

Ivo Svetina

Iz zbirke/Baza *Lesbos* (2005)

Opazovanje psa

I.

A ti, kot da si tu spodaj že bila ... Nebo plitko,
kamnito, bazaltno, brezveterje, tema
nad globinami – kot na začetku stvarjenja.
Nikogar ni, sama sva, izgubljena v arhitekturi strahu,
še preden najzgodnejši odidejo na delo.
V bližini šumenje vode: reka pozabljenja,
reka pogubljenja? Ki poji jalova polja podzemlja.

V parku umrlih, ki nikdar več ne zapojejo,
še tako žalostno nikdar več!, se gibava
po zasneženih poteh: sled grize sled in tvoj gobec
tik zmrznjenih tal, da pod tanko plastjo prsti
že vohaš tiste, ki so jih še pred jutrom zakopali.

Z druge strani, kjer ni ne globin ne vodá,
ne teme ne dobre luči, se nama bliža mitološki pes:
bel s sinjimi nogami in gobcem, ovitim v rožnato
svilo: da mrtvo zarjo oznanja, da strah odganja
iz svojega železnega srca in nama ga ponuja
v podobi strupenih jagod, kot oči bolnika
žarečih iz raztapljajoče se noči.
A ti, kot da veš – jutra več ne bo.
Še tako žalostnega nič več ...

II.

Pred nama gora, prek katere prihaja ... se vali
belina ledena, prosojna, prah s kril nevidnih,
ki režejo zrak, gost od pričakovanja,
ker zgodilo se bo, ko bova enako oddaljena
od obale in od neba: udarilo bo, strašno, belo,
da se bodo tvoje tace obarvale s krvjo.

Gora se premika kot čreda črna, divja,
da naju zmelje, da naju požre z jezikom težkim,
ki se iz zemlje vzdiguje kot obelisk.
Nevedna, ker ne slišiš glasu, ki od nikoder prihaja,
mi zaupljivo podariš svoje oči, da mi obarvajo obraz,
od bedenja steklen, posoda blodenj, ki obupno iščejo
besed, da jih preoblečejo v radostni napev z juga.

Med golimi vejami se prižigajo lučce, bitja brez oblike,
z žarečimi ušesi, ki strižejo nenehno na preži:
žvižg prestreli uro, ko mrak začne naletavat
in se gora potuhne med oblake, na plovbi znad
oljčnih nasadov do tundre mrtvih planjav.

III.

Otrok zajoka, nebo se ne gane, noseče
težo svinčeno, na zahodni strani v vrtincih
puhtečo v globino, pokrov školjke z dna oceana.
Milost spomina se prilizuje otrplemu srcu,
da vsak utrip slišim kot korak po belem kamnu,
vzpenjajoče se poti na vrh hriba, od koder pogled
seže na turško stran – korak za korakom
bolj negotov, kopito, ki ga plamen oblizuje.

Race, ki so v oktobru posedale na bregu ribnika,
je južnik zvabil v nepovrat: ledena ploskev cvili,
ko se jo dotakne vročičen dih, otroška dlan.
Strah nama kot volk sledi, tih, žareč, rumenih oči,
da se plaho oziraš za gospodarjem, mila žival,
ki se te nebo usmili: z rožnatim jezikom loviš
bel dar, kot da bi mano delilo izvoljenim.

Promatranje psa

A ti, kao da si tu ispod već bila... Nebo plitko,
kamenito, bazaltno, bezvjetrica, tama
nad dubinama - kao na početku stvaranja.
Nikoga nema, sami smo, izgubljeni u arhitekturi straha,
i prije negoli najraniji otiđu na posao.
U blizini šum vode: rijeka zaborava,
rijeka prokletstva? Koja poji jalova polja podzemlja.

U parku umrlih, koji više nikada neće zapjevati,
još tako žalosno nikad više!, krećemo se
po zasnježenim putovima: trag grize trag i tvoju gubicu
tik do zamrznuta tla, tako da pod tankim slojem prstiju
već njušiš one što su ih još prije jutra zakopali.

S druge strane, gdje nema ni dubina ni voda,
ni tame ni dobroga svjetla, približava nam se mitološki pas:
bijel sa sinjim nogama i njuškom, ovijenom ružičastom
svilom: da mrtvu zoru obznani, da strah odagna
iz svoga željeznog srca i ponudi ga nama
u liku otrovnih jagoda, poput očiju bolesnika
što žare iz noći koja se rastapa.
A ti, kao da znaš - jutra više biti neće.
Ni tako žalosnoga ničeg više...

Prevod/Preveo Branko Ćegec

Promatranje psa

I.

A ti, kao da si tu dolje već bila... Nebo plitko,
kamenito, bazaltno, bezvjetrica, tama
nad dubinama – kao na početku stvaranja.
Nema nikog, sami smo, izgubljeni u arhitekturi straha,
i prije nego prvi ranioci krenu na posao.
U blizini šum vode: rijeka zaborava,
rijeka pogube? Poji jalova polja podzemlja.

U parku umrlih koji nikad više zapjevati neće,
ni tako žalosno nikad više!, krećemo se
snijegom pokrivenim stazama: trag grize trag i tvoja njuška
tik nad smrznutim tlom; pod tankim slojem zemlje
već njušiš one koje su prije jutro zakopali.

S druge strane, tamo gdje nema ni dubina ni voda,
ni tame ni dobrog svjetla, ide nam ususret mitološki pas:
bijel s plavim nogama i njuškom omotanom rumenom
svilom: da mrtvu zoru naviješta, da strah rastjera
iz svog željeznog srca i nama ga nudi
u obliku otrovnih bobica što se poput očiju
bolesnog žare iz noći koja se rastapa.
A ti, kao da znaš – jutro više neće biti.
Ni tako žalosnog neće biti više...

II.

Pred nama planina i preko nje dolazi... valja se
bjelina ledena, prozirna, prašina s krila nevidljivih
koja režu zrak, gust od očekivanja,
jer dogodit će se kad budemo jednako udaljeni
od obale i od neba, udarit će tako strašno, bijelo,
da će se tvoje šape krvlju obojiti.

Planina se miče kao stado crno, divlje,
da nas samelje, da nas proguta jezikom teškim
što kao obelisk iz zemlje se diže.
U neznanju, jer ne čuješ glas koji dolazi niotkuda,
povjerljivo daruješ mi svoje oči, da oboje mi lice
od bdjenja stakleno, posuda tlapnji koje očajnički traže
riječi da ih preodjenu u radosni napjev s juga.

Među golim granama pale se svjetlašca, bića bez oblika,
s ušima što se žare i jednako strižu, u napetom osluškivanju:
zvižduk prostrijeli uho kad sumrak nalijetati stane
a planina se pritaji među oblake dok plove ponad
maslinika sve do tundre mrtvih ravnica.

III.

Dijete zaplače, nebo se ne pomakne, bremenito
težinom olovnom što na zapadnoj strani u vrtlozima
kulja u dubinu, poklopac školjke s dna oceana.
Milost pamćenja dodvorava se skrutnutome srcu
i svaki otkucaj čujem kao korak po bijelom kamenu
uspinjućeg puta na vrh brijega, odakle pogled
seže na tursku stranu – korak za korakom
sve nesigurniji, kopito što ga plamen liže.

Patke koje su u listopadu posjedale oko ribnjaka
južni vjetar namamio je u nepovrat: ledena ploča cvili
kad je zapahne grozničavi dah, djetinji dlan.
Strah nas kao vuk prati, tih, užaren, žutih očiju,
plaho se osvrćeš za gospodarom, mila životinjo
kojoj nebo se smiluje: rumenim jezikom hvataš
bijeli dar, kao da manu dijeli izabranima.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Posmatranje psa

I

A ti, kao da si tu dolje već bila ... Nebo plitko,
kamenito, bazaltno, bez vjetra, tama
iznad dubina – kao na početku stvaranja.
Nikoga nema, sami smo, izgubljeni u arhitekturi straha,
prije nego najraniji odu na posao.
U blizini šum vode: rijeka zaborava,
rijeka prokletstva? Koja napaja jalova polja podzemlja:

U parku umrlih, koji nikada više ne zapjevaju,
ni tako žalosno nikad više!, krećemo se
po zasniježenim putevima: trag grize trag i tvoja njuška
tik iznad smrznuta tla, tako da ispod tankog sloja zemlje
već njušiš one koje su još prije jutra zakopali.

S druge strane, gdje nema ni dubina ni voda,
ni tame ni dobrog svjetla, približava nam se mitološki pas:
bijel s modrim nogama i njuškom, omotan u ružičastu
svilu: da mrtvu zoru objavi, da strah odagna
iz svog željeznog srca i ponudi nam ga
u vidu otrovnih jagoda, kao oči bolesnika
koje se žare iz noći što se rastapa.
A ti, kao da znaš – jutra više neće biti.
Ni tako žalosnog više ne ...

II

Pred nama planina, preko koje dolazi ... valja se
bjelina ledena, prozirna, prah s krila nevidljivih,
koja režu zrak, gust od očekivanja,
jer dogodit će se, kad budemo jednako udaljeni
od obale i od neba: udarit će, strašno, bijelo,
tako da će se tvoje šape obojiti krvlju.

Planina se pomjera poput krda crna, divlja,
da nas samelje, da nas poždere jezikom teškim,
koji se diže iz zemlje poput obeliska.
Nevidljiva, jer ne čuješ glas koji niotkud ne dolazi,
s povjerenjem mi pokloniš svoje oči, da mi oboje lice,
od bdijenja stakleno, posuda bludnji, koje očajno traže
riječi da ih preobuku u radosnu melodiju s juga.

Između golog granja upale se svjetlašca, bića bez oblika,
s užarenim ušima, koje su, načuljene, neprestano na oprezu:
zvižduk prostrijeli sat, kad mrak počne padati
i planina se skriva među oblake, na plovidbi iznad
maslinjaka do tundre mrtvih proplanaka.

Prevod/Preveo Josip Osti

Aleš Šteger

Iz zbirke/Baza *Knjiga reči (2005)*

Maček

Čigavega kamna, čuvaj čigavih sapic v dlaki je?
Namuznjena sfinga, kastriran travestit v nercu.
Ko dvigne rep, še vedno krmari s stranmi prekletega neba.
Skeptik, ki ohranja svet s sanjarjenjem, prividno.

Izogiba se slabemu vremenu, tujim hlačnicam, članstvu v političnih strankah.
Raje se kot ustreljen mafijec zlekne na stopnišču,
V katedrali popoldanskih svetlob, cvrkutanju angelov blizu,
Ali se zvije v puhast vmes med kolobarje prostora in časa.

Pobožati se pusti le dvakrat.
Ve, da ljudje premorejo več psov kot ljubezni.
Ko zapre oči, pade skozi lajež v tvojem srcu.
Ko jih odpre, prši iz zrkel zlat prah kot iz počenih amfor.

A te ležijo tudi za potapljače z najdaljšim dihom pregloboko.

Mačak

Čijega kamena, čuvar čijih dašaka u dlaci je?
Vragoljasta sfinga, kastriran travestit u nerču.
I kad digne rep, još uvijek upravlja stranama prokletog neba.
Skeptik koji svijet održava sanjarenjem, prividno.

Izbjegava loše vrijeme, tuđe nogavice, članstvo u političkim strankama.
Više se voli kao upucani mafijaš izvaliti na stubištu,
U katedrali popodnevnih svjetlosti, cvrkutu anđela blizu,
Ili se savije u nešto paperjasto među krugove prostora i vremena.

Pušta da ga se pogladi samo dvaput.
Zna da ljudi imaju više pasa nego ljubavi.
Kad zatvori oči, padne kroz lavež u tvome srcu.
Kad ih otvori, iz zjenica mu se rasipa zlatna prašina kao iz napuklih amfora.

A one i za ronioce s najdužim dahom leže preduboko.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Mačak

Čijeg kamena, čuvar čijih dašaka u dlaki je?
Podsmjehljiva sfinga, kastrirani travestit u nercu.
Kada dignu rep, još uvijek krmari stranama prokletog neba.
Skeptik, koji čuva svijet sanjarenjem, prividno.

Izbjegava loše vrijeme, tuđe nogavice, članstvo u političkim strankama.
Radije se, poput ustrijeljenog mafijaša, opruži na stepeništu,
U katedrali poslijepodnevnih svjetlosti, cvrkutanju anđela blizu,
Ili se smota u paperjasto između među kolobare prostora i vremena.

Pomilovati se pusti samo dva puta.
Zna da ljudi mogu imati više pasa nego ljubavi.
Kada zatvori oči, padne kroz lavež u tvom srcu.
Kada ih otvori, sipi iz očnih jabučica zlatni prah kao iz puknutih amfora.

A te leže i za ronioce s najdužim dahom preduboko.

Prevod/Preveo Josip Osti

Klobuk

Kdo biva pod klobukom?
Pod klobukom, ki so trije?
Trije klobuki.

Trije, ki so en.
Ko se staknejo čela.
Ko se črno zasučejo krajci.

Sredi daljne muzike
Zafrfotata črn trak in pero.
Ugani! Ugani!

Pod katerim čepi malo upanje?
Pod čigavim raste votel strah?
Kje je skrito pol sveta?

Prva polovica te misli.
Druga je na strani pozabe.
Tretja sanjari ostali dve.

Tri polovice en klobuk.
Nihče ne menja misli pod njim.
Menjajo se le glave.

Tri glave, klobuki trije.
Počasi so se odsukali v dan.
Odkriješ se. En sam.

Šešir

Tko stanuje pod šeširo?
Pod šeširo, koja su tri?
Tri šešira.

Tri, koji su jedan.
Kada se sastave čela.
Kada se crno zasuču obodi.

Usred udaljene glazbe
zatreperi crna traka i pero.
Pogodi! Pogodi!

Pod kojim čuči mala nada?
Pod čijim raste šuplji strah?
Gdje je skrito pola svijeta?

Prva te polovica misli.
Druga je na strani zaborava.
Treća sanjari ostale dvije.

Tri polovice jedan šešir.
Nitko ne mijenja misli pod njim.
Mijenjaju se samo glave.

Tri glave, šešira tri.
Polako su se odmotali u dan.
Otkriješ se. Jedan sam.

Prevod/Preveo Branko Ćegec

Šešir

Tko prebiva pod šeširom?
Pod šeširom, kojih je tri?
Tri šešira.

Tri, koji su jedan.
Kad se združe čela.
Kad crno se saviju obodi.

Sred muzike daleke
Zaleprša crna vrpca, i pero.
Pogodi! Pogodi!

Pod kojim čuči mala nada?
Pod čijim raste prazni strah?
Gdje se skrilo pola svijeta?

Prva polovica te misli.
Druga je na strani zaborava.
Treća sanja prve dvije.

Tri polovice jedan šešir.
Nitko ne mijenja misli pod njim.
Mijenjaju se samo glave.

Tri glave, šešira tri.
Polako su se odvtjeli u dan.
Otkriješ se. Samo jedan.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Šešir

Ko prebiva pod šeširom?
Pod šiširom, koji su tri?
Tri šešira.

Tri, koji su jedan.
Kad se dotaknu čela.
Kad se crno zaviju rubovi.

Usred daleke muzike
Zalepršaju crna traka i pero.
Pogodi! Pogodi!

Pod kojim čuči mala nada?
Pod čijim raste šuplji strah?
Gdje je skrito pola svijeta?

Prva polovica te misli.
Druga je na strani zaborava.
Treća sanjari ostale dvije.

Tri polovice jedan šešir.
Nitko ne mijenja misli pod njim.
Mijenjaju se samo glave.

Tri glave, šešira tri.
Polako su se odsukali u dan.
Otkriješ se. Jedan sam.

Prevod/Preveo Josip Osti

Sveča

Ko nekdo umre, a ni ne dan ne noč.
In ne ti ne on nista prisotna. Ne tu ne tam.
Drobno zaplapola nad plinskim štedilnikom.

Neugledno. In ne živi in ni umrlo,
Kar čuvaš prikrito z dlanjo.
Ne sprašuje, ne daje odgovorov.

Ni na strani dobrega. Ni na strani zlega.
Ne pozna laži, ne resnice, ne smisla in nesmisla.
Ni prihodnje in ni preteklo.

Je in hkrati ne obstaja. Ne da je ali bi ne bilo ti.
Ne da bi ne bilo samo ali kaj drugega.
Ne zrak ne ogenj. Ne luč ne plamen.

Ne brezno ne upanje. Ne da ne ne.
Ko nekdo umre, nekdo še ni umrl.
Po stenju navzdol je splezal vase.

Za njim sežeš in ga ugasneš.

Svijeća

Kad netko umre, a nije ni dan ni noć.
I niste prisutni ni ti ni on. Ni tu ni tamo.
Sitno zaplamsa nad plinskim štednjakom.

Neugledno. I niti živi niti je umrlo,
To što čuvaš pokriveno dlanom.
Ne pita, ne daje odgovore.

Nije na strani dobra. Nije na strani zla.
Ne poznaje laž, ni istinu, ni smisao ni besmisao.
Ni buduće ni prošlo.

Jest i ujedno ne postoji. Nije da jest ili da ne bi bilo ti.
Nije da nije ono samo ili nešto drugo.
Ni zrak ni vatra. Ni svjetlost ni plamen.

Ni ponor ni nada. Ni da ni ne.
Kad netko umre, netko još nije umro.
Po stijenju nadalje popeo se u se.

Pružiš ruku i ugasiš ga.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Svijeca

Kada netko umre, a nije ni dan ni noć.
A ni ti ni on niste prisutni. Ni tu ni tamo.
Malčice zaviori iznad plinske peći.

Neugledno. A ne živi i nije umrlo
Ono što čuvaš skriveno dlanom.
Ne pita, ne daje odgovore.

Nije na strani dobra. Ni na strani zla.
Ne poznaje laž, ni istinu, ni smisao i nesmisao.
Nije buduće i nije prošlo.

Postoji i istodobno ne postoji. Ne da je ili da ne bi bilo ti.
Ne da ne bi bilo samo ili nešto drugo.
Ni zrak ni vatra. Ni svjetlo ni plamen.

Ni bezdan ni nada. Ni da ni ne.
Kada netko umre, netko još nije umro.
Niz stijenje se spustio u sebe.

Za njim posežeš i ugasiš ga.

Prevod/Preveo Josip Osti

Maja Vidmar

Iz zbirke/Baza *Prisotnost* (2005)

Izak

Kadar Izak spi,
mu pokrivam perutničke,
ga gledam, kako diha,
in ga voham,
kakor da je moj.
Ko mi Izak maha,
ga svarim čez cesto
in trepečem,
kakor da je moj.
Ker ga spuščam,
ko trikrat potrkam,
ga spuščam vsak dan
med zveri.

Kako naj rečem,
kakor da mi je vseeno,
Izak, pridi, greva
na visoko goro.
Kako naj iščem tnalo,
gladko, čisto tnalo
zanj.
Kako naj z nožem,
kakor da mi je vseeno,
z golim, sivim nožem
živega,
kako naj ga odrežem stran.

Izak, pridi, greva.

Izak

Kada Izak spava,
pokrivam mu krila,
gledam kako diše
i mirišem ga
kao da je moj.
Kad mi Izak maše,
kažem mu da pazi preko ceste
i strahujem
kao da je moj.
Kako ga puštam
kad triput pokucam,
puštam ga svaki dan
među zvijeri.

Kako da izrečem,
kao da mi je svejedno,
Izače, dođi, idemo
na visoku goru.
Kako da tražim panj,
gladak, čisti panj,
za nj.
Kako da nožem,
kao da mi je svejedno,
golim, sivim nožem
živog,
kako da ga odrežem.

Izače, dođi, idemo.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Isak

Kada Isak spava,
pokrivam mu krilca,
gledam ga, kako diše,
i mirišem ga,
kao da je moj.
Kada mi Isak maše,
upozorim ga preko ulice
i drhtim,
kao da je moj.
Pošto ga puštam,
kada tri puta kucnem,
puštam ga svaki dan
među zvijeri.

Kako da kažem,
kao da mi je svejedno,
Isače, dođi, idemo
na visoku planinu.
Kako da tražim panj,
glatki, čisti panj
za njega.
Kako da nožem,
kao da mi je svejedno,
golim, sivim nožem
živog,
kako da ga odstranim,

Isače, dođi, idemo.

Prevod/Preveo Josip Osti

Hiša

Z očetovim mlekom
sem pila trdno
arhitekturo
hiše,
a še v teh prostorih
sem se zvečer
pokrivala čez glavo,
in nobenega
dvoma ni:
na odprtem bi
prišli, ki jih ni,
in me požrli.

Težko je s hišo
v glavi.
Zvečer sedam
na zadnji
prag
in jih zateglo
kličem,
ki jih ni.

Kuća

S očevim mlijekom
pila sam tvrdu
arhitekturu
kuće,
a još u tim prostorima
s večeri sam se
pokrivala preko glave,
i nikakve
dvojbe nema:
na otvorenom bi
došli, kojih nema,
i požderali me.
Teško je s kućom
u glavi.
S večeri sjedam
na stražnji
prag
i otegnuto ih
zovem,
kojih nema.

Prevod/Preveo Branko Ćegec

Kuća

S očevim mlijekom
pila sam čvrstu
arhitekturu
kuće,
ali i u tim sam se sobama
navečer
pokrivala preko glave,
i nikakve
sumnje nema:
na otvorenom bi
došli, oni kojih nema,
i pojeli me.

Teško je to s kućom
u glavi.
Navečer sjedam
na stražnji
prag
i otegnuto
zovem
njih, kojih nema.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Kuća

S očevim mlijekom
pila sam čvrstu
arhitekturu
kuće,
ali još u tim prostorima
uvečer sam se
pokrivala preko glave
i nikakve
sumnje nema:
na otvorenom bi
došli, oni kojih nema,
i prožderali me.

Teško je s kućom
u glavi.
Uvečer sjedam
na stražnji prag
i otegnuto ih
zovem,
one kojih nema.

Prevod/Preveo Josip Osti

Pomarančina molitev

Če mi boš določil
opazovalca, bom
v trenutku popolna.
V barvi in obliki sonca
ga bom vznemirjala
neusmiljeno
med svoje lune.
Veš, da nikoli ni
vzdržal popolnosti,
zato bom že ob prvem
rezu zadišala,
kot si nekoč rekel,
da lahko zadišijo
le pomaranče.
Ne skrbi, samo če
bo preštel vse moje
ikre, bo nesmrten.

Molitva naranče

Odrediš li mi
promatrača, isti
čas bit ću savršena.
Bojom i oblikom sunca
dražit ću ga
bez milosti
među svoje lune.
Znaš da nikad nije
izdržao savršenost,
zato ću pri prvom
rezu zamirisati
kao što si jednom rekao
da zamirisati mogu
samo naranče.
Ne brini, samo ako
prebroji sve moje
ikre, bit će besmrtan.

Prevod/Preveo Edo Fičor

Narančina molitva

Odrediš li mi
posmatrača, bit ću
u trenu potpuna.
U boji i obliku sunca
uzbuđivat ću ga
neumoljivo
među svoje mjesece.
Znaš da nikada nije
izdržao potpunost,
zato ću već pri prvom
rezu zamirisati kao što,
kako si nekada rekao,
mogu mirisati
samo naranče.
Ne brini, samo bude li
prebrojao sve moje
ikre, bit će besmrtan.

Prevod/Preveo Josip Osti